

COMA

“Què fem ara, doctor?”, vaig sentir dir a una veu familiar.

“La veritat és que ara no hi ha molt més que nosaltres puguem fer, tot depèn d’ella i de les seues ganes de viure”, va dir una veu diferent a la que havia sentit anteriorment. Després de la seua intervenció en la conversa vaig sentir com algú tancava la porta, i vaig suposar que les veus se n’havien anat.

Vaig intentar obrir els ulls, però no podia, era com si estigueren apegats amb pegament. Al donar-me que no podia obrir els ulls vaig decidir moure el peu, almenys ho vaig intentar, però no vaig poder, era com si el meu cos no rebera les ordres que el meu cervell li estava enviant. De sobte vaig entrar en pànic. Vaig sentir xiulits que cada vegada s’acceleraven més. “Què està passant?”, vaig sentir dir a la mateixa veu que havia sentit en primer lloc. Cada vegada em resultava més familiar, però encara no li podia posar cara a eixa veu. Vaig sentir com els passos d’aquella persona s’acceleraven i com s’obria la porta i algú cridava i després d’això, silenci. Ni xiulits, ni veus, ni passos. Simplement silenci.

Estava en completa foscor fins que vaig veure una xicoteta llum blanca que cada vegada anava augmentant de grandària i lentament eixa llum em consumia. En eixe instant vaig pensar: “M’estic morint? Li importaria a algú si em muic? Preferisc morir o viure?”. A la vegada que estes i moltes preguntes més passaven pel meu cap vaig tornar a sentir una veu. Esta veu no l’havia sentit abans, però sí que em resultava familiar: “Hola, Laia... No sé si te’n recordes del que t’ha passat o si em pots sentir. Per on comence?... Ta mare està devastada, no s’ha mogut de l’hospital en un mes, els xics i jo venim totes les vesprades a veure’t i bé, Laia, et trobe molt a faltar, tots et trobem a faltar, necessite que lluites, que continues lluitant, per la teua família, pels teus amics, per tu i per mi, per nosaltres...”. Vaig sentir com la persona que em resultava tan familiar respirava profundament. “Laia, et vull”, va dir la veu amb veu tan baixa que a penes vaig poder sentir-la.

“Sam, s’ha acabat el teu temps.”

Sam era qui estava parlant. De sobte milers de records van inundar la meua ment. Com jugàvem de xicotets, la nostra primera cita, el nostre primer bes eixa vesprada d’estiu a la platja... Sam...

“Adeu, vindré a vore’t demà”, va dir Sam eixint de l’habitació.

“Hola, Laia, sóc Carla... Espere que te’n recordes de mi.”

Carla... I de la mateixa manera que havia passat al sentir el nom de Sam, milers de

records de Carla van vindre al meu cap.

Ella era la meua millor amiga des que érem xicotetes, ella era la meua germana d'una altra mare -això és el que déiem nosaltres-. Recorde com estava d'emocionada quan li vaig dir que Sam m'havia demanat eixir, com em va ajudar a preparar-me per a la primera cita, com em va cremar amb la planxa en el procés.

Els meus pensaments es van interrompre al sentir a Carla dir: "Per favor, desperta't, si et despertes etregalaré eixa camiseta que tant t'agrada, però que mai t'has comprat, però per favor, necessite que et despertes". No va acabar la frase perquè va començar a plorar, en moments com aquests m'agradaria poder abraçar-la i dir-li que tot aniria bé... Però no n'estic segura... No sé si vull despertar.

No vaig tindre més visites eixe dia.

Vaig estar el que van paréixer anys sentint el constant batec del meu cor. I una altra vegada vaig veure la xicoteta llum que cada vegada es feia més gran, aquesta vegada vaig pensar en Sam, en Carla en els meus amics i la meua família i vaig decidir no deixar que la llum em consumira, almenys encara no.

Va passar temps, amb visites diàries, moltes conversacions en les quals jo mai participava. I va arribar una vegada més la foscor i amb ella la xicoteta llum que cada vegada em consumia, ara només tenia una opció, deixar que em consumira per complet o despertar.

Diuen que quan mors tens set minuts en què recordes tota la teua vida, bons i mals records, ho recordes tot. Els meus no hi van arribar, perquè vaig decidir viure, no simplement per mi sinó per tota la gent que em vol. I per tota la vida que tinc per davant.

FI